

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Ο κ. Κλαμόργκαν ηλικίας 54 ετών, ήταν ένας πτωχότατος μπαλωματής στην Όττάβα του Καναδά.

Τά χρόνια έπικουρούσαν και όλα έδειχναν πως θα έμεινε για πάντα φτωχός, όταν πριν από λίγους μήνες μία μεγάλη λιμουζίνα, περνώντας έξω απ' τ' μαγαζάκι του, έσταμάτησε απότομα γιατί είχε σπάσει ο ένας τροχός της.

Ένώ ο σωφέρ άλλαζε τόν τροχό έβγηκε από τ' αυτοκίνητο μια πολύ κομψή κυρία. Δέν ήταν πολύ νέα ή κυρία αυτή, ήταν όμως ντυμένη πολυτελεστάτα.

Γιά να περάσει δέ την ώρα της στάθηκε στην πόρτα του μπαλωματή και παρακολούθησε την έργασία του. Όλας τυχαίας σήκωσε, έβλεπε, τα μάτια της και τόν κύτταξε. Άμέσως δέ έκρυψε θανασμού και καταπλήξεως ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της :

— Μπα, ο κύριος Λούδ Τζώρτζ ! φώναξε.

Πραγματικώς ο Άμερικανός μπαλωματής έμοιαζε καταπληκτικώς με τόν διάσημο Άγγλο πολιτικό, τόν όποιο ή ιδιοκτητήρια του αυτοκινήτου, μίς Μάμπελ Μούρραη, εδάμαζε εξαιρετικά και είχε τόν πόθο να τόν πάρη άνδρα της άν δέν συνέβαινε να εινε παντρεμένος !

Όταν όμως δέν μπορεί να παντρευτή μία γυναίκα ένα μεγάλο πολιτικό... έξοικονομείται με τόν σοσά του.

Κι' όπως άγγέλου η Άμερικανική έφημερίδες, ή μίς Μούρραη έτέλεσε ολίγες ήμέρες κατόπιν τόν γάμο της με τόν τυχηρόν άμερικανόν μπαλωματήν, τó πιστόν του Λούδ Τζώρτζ αντίγραφον !...

δοκιμια εγώ τις δυο ώρες που έμεινα μαζί της. Ήταν μία πραγματική Σειρήνα, ένα πλάσμα ύπερκο, έξαίσιο, μία νεράιδα, μία θεά, μία Σειρήνα με παρτίδα της τά βόθρ της θάλάσσης, που καταδέχθηκε νάρθη στον κόσμο, να ζήση ανάμεσα στους ανθρώπους και γι' αυτό είχε διαλέξει ένα όνομα ανθρώπινο...

— Όνομα άνδρα όφαινο ; ρωτήσαμε όλα μαζί.

— Βέβαια.

— Όστε ήταν πραγματικά ένα πλάσμα με σάρκα και όστά ή Σειρήνα σου ;

— Βέβαια. Άφού σ'ας λέω πως έμεινε μαζί μου δυο ώρες, πως έφαγε όπως όλοι οι άνθρωποι, όπως όσους κ' εγώ. Έτρωγε, έπινε κ' εκάπνιζε άκόμη...

— Και τί όνομα είχε τó παράξενο έκείνο πλάσμα ;

— Τζούλια Ρεστονίκα ! Κόρησα Τζούλια Ρεστονίκα !

— Ένα γέλιο άπαίσιο, σκληρό, σχεδόν τραγικό, ένα γέλιο Ήροστράτου την ώρα που βάζει την πυρκαϊά, αντίχρησε τότε, ένα γέλιο που άπευθυνόταν στον άφηγητή της ιστορίας αυτής.

— Τζούλια Ρεστονίκα ! φώναξε ο βαρώνος Μπαγκαμέρ. Μά ποϋ ζήεις λοιπόν έσύ φίλε μου ; Άπ' τόν Άρη έρχεσαι και δέν έχεις άκουσει γιά την Τζούλια Ρεστονίκα, την Φλωρεντινή κόρησα με την άπαράλληλη, την άούγκρητη έμπορεία και την τραγική άτυχία της ;...

— Τραγική άτυχία της ; ρώτησε ξαφνασμένος ο νε' Όζμόν.

— Να, δέν ξέρεις λοιπόν ότι ή φώσις γιά να έξουδετερωθή ίσως την άούγκρητη, την μοναδική στον κόσμο έμπορεία της, της έδωσε μια άλλη, μία άπαισία άσχημη ; Ή κόρησα Ρεστονίκα φίλε μου, έχει εκ γενετής παραμορφωμένα τα πόδια της, στραβά, κοντά, και άνισα. Και γι' αυτό άκρίβως τα τυλίγει διαρκώς με τις σάρπες, όπως την είδες. Ή κόρησα Ρεστονίκα θεά ;...Σειρήνα ; Αυτή, φίλε μου, εινε ή πιό δυστυχημένη γυναίκα του κόσμου...

Ο νε' Όζμόν κύτταξε τόν φίλο μας κατάπληκτος, άφανος, και τά μάτια του καρφώθηκαν θλιμένα στον όρίζοντα, ένώ δυο δάκρυα άνάβλυσαν στις άκρες τών βλεφαρίδων του.

Την στιγμή έκείνη ήταν κ' αυτός ο πιό δυστυχημένος άνθρωπος του κόσμου, όπως ή τραγική κόρησα, ή Σειρήνα του, που μόλις της στιγμή μάθαινε τη φοικική δυστυχία της, την άνεπίκτη συμφορά της...

Albert Jean

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Ο περίφημος Σκεντέρμπεης. Τό ιστορικό σπαθί του. Μιά άπάντησις πληρωμένη. Πώς την έπαθε ο Σουλτάνος.

Ο διάσημος ήγερών της Άλβανίας Γεώργιος Καστριώτης ή Σκεντέρμπεης, όπως τόν είχαν όνομάσει οι Τούρκοι, είχε σαρματική ρώμη σχεδόν ύπερφυσική και θεωρείται ένας απ' τούς ρωμαλεωτέρους άνδρες της ιστορίας.

Ο Καστριώτης, που γεννήθηκε στο 1404, επί σαράντα δόλοκληρα χρόνια πολεμούσε πάντοτε νικηφόρα τους Τούρκους, οι όποιοι τότε προχωρούσαν κατακτητά στην Κεντρική Ευρώπη και είχαν φθάσει ως τα πρόθυρα της Βιέννης. Και μόνο την πατριδα του ηρωϊκού Καστριώτη δέν είχαν κατορθώσει να κατακτήσουν ένόσω ζώσους έκείνος. Γι' αυτό στο τέλος ο Σουλτάνος φρόντισε να τόν κάνει φίλο του.

Ο Καστριώτης ήταν τόσο γιγαντώσμος και τόσο ρωμαλέος, ώστε τó σπαθί του, που έκείνος μεταχειριζόταν σαν παιγνίδάκι κανέναν άλλος άνθρώπος της εποχής του δέν μπορούσε όχι να τó μεταχειρισθή, αλλά ούτε καν να τó κρατήση ίσο, με τó χέρι τεντωμένο. Με τó σπαθί έκείνου, όπως άναφέρουν πολλοί ιστορικοί, ο Καστριώτης είχε σχίσει στα δυο από πάνω έως κάτω πολλούς πολεμιστάς ώπλισμένους με όλη την κανονία τους.

Τó σπαθί του έκείνου ήταν τόσο πολύ έξαιουστό, ώστε ή φήμη του έφθασε και στα αυτιά του Σουλτάνου Μωάμεθ τού 2ου, τού Κατακτητού, ο όποιος θέλησε να τó άποκτήση και να τó φορη στις έκστρατείες του.

Γι' αυτό όταν κειά ύπέγραψε ειρήνη και συνθήκη φιλίας με τόν Καστριώτη τού έστειλε μία προσβεία με πολλά και διάφορα δώρα και τού ζήτησε εις αντίλλαγμα να τού στείλη τó σπαθί του. Έκείνος δέν θέλησε να δυσαρεστήη τόν Σουλτάνο και τού τó έστειλε. Όταν τó σπαθί έφθασε στο παλάτι του, ο Μωάμεθ τó πήρε με χαρά, αλλά μόλις τó σήκωσε στα χέρια του είδε πως τού ήταν άχρηστο γιατί δέν μπορούσε να τó χρησιμοποίηση. Και έκπειδή δέν ήθελε να τó κρατήση στο δπλοστάσιό του γιά να πη βλέπον οι αλλικοί του ότι τó κρατούσε άχρησιμοποίητο τó έστειλε πίσω στον Καστριώτη, παραγγέλοντάς του να τού πούης ότι « τó σπαθί ήταν άχρηστο στον Σουλτάνο, γιατί είχε πολλά τέτοια και καλύτερα ».

Ο Καστριώτης κατάλαβε την πραγματική αίτια της έκστρατη τού σπαθιού του και γιά να μην άφήση χωρίς άπάντηση τόν Μωάμεθ έπλε στους προσβευτάς του, που είχαν φέρει τó σπαθί :

— Πέστε στον Σουλτάνο ότι τó ήξευρα πως τού εινε άχρηστο. Γιατι όταν τού έστειλα τó σπαθί μου, δέν τού έστειλα μαζί και τó χέρι μου.

Η ρώμη του Καστριώτη ήταν καιί άπάργαστο. Έτσι κάποτε έκοψε με μ'ά σπαθιά τó κεφάλι ένός άγριού ταύρου, και μία άλλη φορά τó κεφάλι ένός γιγανταίου κάρπου.

Άλλά τó πιό χαρακτηριστικό της ρώμης του γεγονός εινε τó άκόλουθον που άφηγαίνεαι οι σύγχρονοι του ιστορικοί.

Κάποτε που ο Καστριώτης ήταν άπασχολημένος σε μία μακροχρή έκστρατια, ένας από τούς γεγονοκούς του Σέρβους ήγεμόνας, όνόματι Μπαλαμπάν, ένόμως κατάλληλη την ευκαιρία γιά να έκστρατεύση έναντιον της Άλβανίας. Πράγματι έξεστράτευσε και έδρασε τóση άγριότητα έναντιον τών Άλβανών, ώστε ο Καστριώτης όταν τó έμαθε έξεμάνη και άπεφάσισε να τόν άδικηθή με τόν σκληρότερο τρόπο.

Όταν έγύρισε λοιπόν στην Άλβανία έστειλε ένα ισχυρό άπόσπασμά του να πάση και να τού φέρη όσους συγγενείς του Μπαλαμπάν μπορούσε. Τό άπόσπασμα πήγαι και όταν γύρισε έφερε τόν άδελφό του Σέρβου ήγεμόνος και τόν άνηψιό του.

Ο Καστριώτης μόλις τούς παρουσίασαν προστά τού, τούς τοκοθέτησε και τούς δυο τόν ένα δίπλα στον άλλον, έπειτα έβγαλε τó σπαθί του και με μία σπαθιά τούς έκοψε και τούς δυο στην μέση και « τούς έκανε τέσσαρα κομμάτια » κατά την φράση ένός ιστορικού της εποχής έκείνης.